

[Fuglsang.]

fæller ude på vore arbejdspladser, som er medlemmer af vor fælles fagbevægelse, der fører en fælles kamp. Og afgørende, når det gælder om at overvinde virkningerne af splittelsen, er den kendsgerning, at de ude i det daglige liv er stillet over for samme arbejdsgiver, stillet over for samme problemer. Der er det ikke partibøger, som skiller; dér er de arbejdere, dér kæmper man enigt for den fælles sag. Jeg kan henviser til en række konkrete ting ude fra fagforeninger, klubber og arbejdspladser i den seneste tid, f. eks. til fælles henvendelser angående, hvad man mener om septemberforligets skæbne. Både kommunistiske og socialdemokratiske arbejdere er enige i kravet om, at også arbejderne har krav på en lønmæssig andel af rationaliseringsgevinsten og produktionsstigningen, ikke mindst i form af højere løn til de lavestlønnede. Vi ved, at såvel kommunister som socialdemokrater er enige i kravet om tryghed i beskæftigelsen eller en virkelig erstatning under arbejdsløshed, og også kravet om 40 timers ugen vinder frem, uanset hvilke synspunkter man har. Og hvem for øvrigt både i og uden for arbejderklassen, og jeg tør næsten sige både i og uden for tilhængerne af NATO, er ikke i fællesskab interesseret i at bevare fred fremover? Det kan med andre ord ganske vist ikke nytte, som sagen ligger, at fantasere om at gøre en øjeblikkelig ende på den partimæssige opdeling, men vi kan her — og bør lære vore partifæller ude over landet det — forene vore kræfter om en lang række af dagliglivets krav, krav, som dog er fælles i vore partiprogrammer, og som vi stiller op på samme måde over for landets vælgere.

Vi kommunister vil ikke opgive vort principielle samfundssyn, vore socialistiske principper og vor målsætning, men forlanger heller ikke, at andre partier skal gøre det, men dette bør og må ikke hindre en fælles indsats, hverken her eller ude på arbejdspladserne, for de meget vigtige ting, arbejderklassen og hele den arbejdende befolkning står over for.

Jeg vil da gerne i spørgsmålet om splittelse eller ikke splittelse sige, at vi ærligt og loyalt vil medvirke til at overvinde den, når det gælder om at løse dagliglivets mest nærliggende krav.

(Kort bemærkning.)

Aksel Larsen: Selv om man ikke har synderlig lyst til en diskussion, er man ofte af historiske grunde nødt til at komme med et par bemærkninger, for at der ikke skal blive taget fejl.

Jeg blev valgt ind i folketinget sidste gang ved valget i 1957. Da jeg blev opstillet, og da jeg blev valgt, vidste det parti, der opstillede mig, og mine stillere i 12. kreds naturligvis, hvilket grundlag jeg stod på. Det var nemlig det grundlag, der var vedtaget af det kommunistiske partis kongres i januar 1957, nedfældet i et dokument, som hedder „Partiets Arbejdsgrundlag“, som jeg havde konciperet, og som jeg efter en meget heftig kamp fik vedtaget på denne kongres. Jeg har ikke ændret mening. At så partiet eller partiledelsens flertal har kasseret det dokument og ændret mening, bevirker ikke, at jeg kan indse, at de har ret til at forlange, at jeg skal udtræde af folketinget, når ingen kunne være i tvivl om, hvilket grundlag jeg stod på, da jeg blev valgt. Jeg kender ikke noget til, at 36 stillere har krævet, at jeg skulle nedlægge mit mandat. Jeg har fået et maskinskrevet brev fra det kommunistiske partis sekretariat, hvori det meddeles, at 36 stillere har krævet, at jeg skulle nedlægge, og så var der skrevet 36 navne på skrivemaskine. Jeg aner ikke, om de pågældende stillere virkelig har skrevet under på noget originaldokument, og ingen af stillerne har personlig henvendt sig til mig.

Endelig sagde det ærede medlem hr. Fuglsang, at det var ham en gåde, hvem Aksel Larsen repræsenterer. Gåden skal blive løst. Når næste valg er overstået, vil det være klart også for det ærede medlem hr. Fuglsang, hvem jeg repræsenterer, og hvem han eventuelt repræsenterer.

Statsministeren (Kampmann): Det var jo tydeligt, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen og det ærede medlem hr. Fuglsang ikke rigtig brød sig om dette med splittelsen i arbejderbevægelsen.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen måtte op og forsvare sig ved at læse højt af sin bog, og det ærede medlem hr. Fuglsang benyttede lejligheden til en ligefrem kærlighedsserklæring til socialdemokratiet. Jeg